

COMUNICAT DE PREMSA DE ROSER CAVALLER I CARLES BONET, EN RELACIÓ AL PROCÉS DE RECOLLIDA D'AVALS AL 26è CONGRÉS D'ERC

La precandidatura d'Unió Republicana formada per Roser Cavaller i Carles Bonet, precandidats respectivament a la Secretaria General i la Presidència d'ERC, hem presentat un escrit dirigit al Sr. Carles Mundó, president de la Sindicatura Electoral del 26è Congrés d'ERC, on li hem fet avinent que disposàvem fefaentment de 232 avals, una xifra però que no arriba als 376 requerits, per la qual cosa retiràvem la nostra candidatura. Tanmateix, conservem els avals per al cas que, per circumstàncies sobrevingudes, la Sindicatura necessités els nostres avals per fer les comprovacions oportunes.

També volem fer notar que hem aconseguit més del 3% d'avals, tot i que acatem la normativa interna del 5% aprovada pel Consell Nacional. Això és una incoherència del partit, doncs en altres àmbits, singularment al País Valencià, denunciem repetidament el 5% com a antidemocràtic i proposem el 3%, mentre que en els processos interns exigim el 5%.

Dit això, i com que no sembla que pugui produir-se cap fet imprevist, felicitem el company Oriol Junqueras, ja que a hores d'ara tot condueix a pensar que ha obtingut el avals necessaris.

Voldríem en aquest comunicat a donar les gràcies a tothom que ens ha avalat, i a tota la gent d'aquí i d'allà que ens ha ajudat a aconseguir-los, tasca feixuga i difícil, donat els nostres mitjans (no teníem les llistes oficials), i sobretot atesa la desmoralització general que advertim en tota la militància. De tot el procés de recollida, que començà el 18 de juny, voldríem fer les següents consideracions:

1. Aquest Congrés està mal convocat en temps, en forma i en objectius. És un Congrés a corre-cuita, després d'unes eleccions municipals certament no exitoses però de cap manera equiparables al desastre que patí el partit a les eleccions al Parlament. Un Congrés fet expressament com una cortina de fum per defugir, no només el debat, sinó les responsabilitats que l'actual direcció va tenir en les eleccions del 28 de novembre passat al Parlament de Catalunya.
2. Creiem que havia d'haver estat aleshores quan l'actual direcció hauria d'haver dimitit irrevocablement i s'hauria d'haver nomenat una gestora. Aquesta gestora hauria d'haver preparat les eleccions municipals i sobretot engegar un procés assossegat de reflexió interna sobre les causes, tant internes com externes, de l'ensulsiada, i després serenament convocar un Congrés de reforma d'Estatuts, ja previst en el darrer Congrés i no complert per l'actual direcció. S'hauria d'haver acabat amb aquest despropòsit d'haver de votar primer les persones i després el programa que aquestes persones han de dur a terme.
3. Però l'actual president del partit, en comptes d'haver dimitit quan tocava, que era el 28 de novembre, ha ordit una maniobra, a esquenes de

l'actual secretari general, i ha impulsat una candidatura i un Congrés al mig de l'estiu, amb una militància cansada i desmoralitzada, amb la pretensió d'escapolir-se de les seves responsabilitats i d'evitar el debat. Una candidatura-pantalla amb la qual es vol enlluernar a tota la militància perquè es cregui que tots els problemes d'ERC els resoldrà un personatge caigut del cel.

4. Però ERC el que necessita no són personatges miraculosos que ens porten la poció màgica, sinó que necessita convèncer-se que ha de ser ella mateixa, tota la militància, amb el seu esforç i el seu capteniment, la que farà sortir al partit de l'estat de postració en què es troba i recuperarà la seva credibilitat social i electoral. ERC ha de reflexionar sobre què ha passat i com és que ha passat, perquè de 11.000 militants al 2006 ara tot just en queden 7.000, perquè del 16,5% del vots a les eleccions el 2003, ara només hem tingut un trist 7'00%.
5. ERC necessita tornar a comptar amb els milers de militants que han marxat del partit. Hem de fer el que sigui per tornar a unir tota la família republicana. Ens ha de doldre que l'anterior líder del partit, Josep-Lluís Carod-Roriva, ens hagi abandonat, com altres personatges que també ho han fet, com en Joan Carretero o Uriel Bertran. O altres persones, de dins del partit, que estan marginades, com Elisenda Paluzie.
6. En el procés de la recollida d'avals ens ha colpit de veure la desmobilització, però també l'allunyament i la indignació respecte a la direcció que manifesten molts companys. Blasmen els pactes de cúpula i de saló que s'han fet com una maniobra destinada només a satisfer interessos personals. També hem trobat moltíssima gent que s'havia donat de baixa o que ha manifestat que no ha pagat el rebut del mes corresponent o que no ha avalat ningú perquè es pensa donar de baixa pròximament.
7. Malgrat que la nostra candidatura no ha estat possible, ens mantenim en què si ERC vol recuperar-se, cal fer immediatament un sèrie d'accions:
 - a) Encarregar un diagnòstic a experts independents de l'àmbit de l'estadística i la sociologia perquè estableixin científicament les raons externes i internes, tant de la pujada del 2003 com de la davallada del 2010.
 - b) Celebrar un Congrés d'exmilitants organitzat per les persones que porten més de 25 anys a ERC per tal de recuperar els 4.000 militants que han perdut des de l'any 2004.
 - c) Convocar una Conferència Nacional del partit per tal de proposar mesures davant la crisi econòmica i política en la que estem immersos. L'independentisme català, si no planteja solucions per fer front als problemes quotidians de la gent, quedarà com una cosa quimèrica, fantasiosa, i al cap i a la fi, ridícula.
 - d) ERC ha de fer un canvi radical en la seva pràctica democràtica interna. Hi ha un excés de malfiança i un dèficit de democràtica entre tots nosaltres. Cal afavorir i promocionar el debat lliure. Cal animar perquè la

gent es presenti en els processos interns, i no se li posin traves. Cal obrir les publicacions a tothom, a la militància, als electores i a la societat en general, i no utilitzar-les per fer pamflets on només surten els afins a la direcció. Cal acabar amb l'etiquetatge i la classificació de la gent entre afectes i desafectes a la direcció, pràctica no només utilitzada per la seu nacional, sinó per la majoria dels organismes del partit.

ERC és un partit que té tres sigles, i que totes representen valors que han de conviure en harmonia. És natural que segons el moment polític, el partit pugui parar més èmfasi en alguna d'elles, i que això provoqui discrepàncies en el seu si. Però això no ha de ser motiu per a l'abandó o per a la repressió internes. A ERC tots hi podem conviure. I dins d'aquests principis, ERC ara es troba en un moment polític que requereix un debat i una decisió. La qüestió és:

- a) Si tenim la visió d'ERC com un moviment purament independentista, que només busca aplegar aquell segment de l'electorat que té la independència com a prioritat.
- b) O si tenim la visió d'ERC com un partit d'esquerres que vol recuperar la confiança del seu elector natural que per a nosaltres és: socialdemòcrata, d'esquerra no dogmàtica, d'esperit republicà, i d'un catalanisme alternatiu a CiU i independent de Madrid.

Nosaltres creiem que aquest és elector al qual ERC li ha d'oferir un bon programa i obtenir la seva confiança. Hem de ser conscients que fins que ERC no obtingui més del 20% del vots, ni el nostre partit ni Catalunya, no podran proposar-se nous avanços nacionals significatius.

I ara és un bon moment. Veiem que el PSC s'està arrugant d'alliberar-se de Ferraz. Veiem que poc a poc es va esvaint i perdent força entre els seus aspirants a líders, la idea de recuperar el grup parlamentari propi que havien tingut el 1977.

És, doncs, el moment que ERC aixequi el dit, i anunciï que tothom que se senti d'esquerres, però que vulgui una esquerra catalana, forta, preparada, creïble, realista, i independent de Madrid, té les portes obertes a ERC.

Catalunya té una anomalia política. Catalunya és majoritàriament d'esquerres i majoritàriament catalanista, però la seva representació política l'exerceix, en exclusiva, el catalanisme conservador de CiU. Aquí a Catalunya, perquè guanya les eleccions al Parlament, i a Madrid també, senzillament per la autoinvisibilitat del PSC.

ERC hauria de ser qui acabés amb aquesta persistent anomalia.